

Négy lépcsőfok, négy okmány

Tizenöt lépés, négy lépcsőfok, balra fordul, második ajtó. Bekopogni. Ajtó nyílik, belépni. Széket keresni, leülni. Várni, szólítanak. Nézem a festett falat. Régi. A sarokban leesett egy festék darabka, láttam már ilyet. A festő le fogja vakarni, gletteli, újrafesti és kész. De miért nincs itt a festő, hogy megcsinálja? Biztosan festékért ment el. A létráját is magával vitte. A bútorok sincsenek letakarva. Minden koszos lesz, az nem jó. Mellém ül egy néni. Gomb van a kabátján. Az rossz, nagyon rossz. Félek a gomboktól. Belemar a testembe, bántani fog. Érzem, ahogy szorítja a testem, nem kapok levegőt, kiabálok menjen innen! Itt neem ülhet! Ismerős illat. Anya az. Átölel. Ez jó. Véres a kezem. Anya én megpróbáltam, de a gomb.... Egy vörös hajú nő ül előttünk. Egy hajtincs a szemébe lóg. El fog romlani a szeme. Orvoshoz kell mennie, ott rossz. Minden fehér, a fehér bánt. Ott sírni kell. Ott nincs biztonság. Messze van a bolt. A festő még nem ért vissza. Hideg van, nem indult a kocsija. Az baj, a festék leomlott. Nincs kijavítva, veszélyes.

Át kell ülnöm egy másik székre. Ez a harmadik szék. Kényelmes szék, van kereke is, forogni is lehet vele. Nem forgok. Csak ülök. A vörös hajú nő azt mondta nézzek a kamerába. Nézek. Még mindig nézek. Itt jó. A kamera olyan, mint a látó szemem. Kék a széle. Az enyém is kék volt születésemkor. Most zöld. Nézem a kamerát. Ez jó. Csend van. Nézem a kamerát. Ismerős illat. Anya az. Átölel. Ez jó. Elmegyünk. Jobbra fordul, négy lépcsőfok, tizenöt lépés.

Gyere Pajtás, hozom a nyakörved, ma nagy napunk van, megyünk igazolványt készíttetni. Hékás, nem állunk meg minden sarkon, időpontra megyünk. Pajtikám, lehet ide kutyát behozni szerinted? Vicces lenne, ha kizavarnának bennünket. Tegyük egy próbát, s reméljük, hogy bejöhetsz. Ha nem előre is bocsi, hogy ki kell kösselek.

Tizenöt lépés, négy lépcsőfok, balra fordul, második ajtó. No, ezt jól „benéztem”, nem egyforma távolságra vannak az ajtók, így benyitottam a WC-be. Nyugi haver, nem láttam semmit! Kikopogtatok magamnak egy helyet, időpontom előre rendezve, a portán szóltam, várok a sorszámomra. A mellettem ülőt megkérem, hogy szóljon, amikor az én számom jelenik meg a kijelzőn.

Egy kellemes hangú, édes, kesernyés, vanília illatú hölgy elkéri az adataimat, egyeztetünk, majd bevezet a fényképkészítő helyiségbe. Sikerült melléülnöm a széknek. Nincs para, nem az első alkalom! Megnyugtatom a hölgyet, hogy nincs szükségem orvosra, de megköszönöm, ha alám gurítja a széket, hogy a második próba sikeres legyen.

Az a furcsa, hogy nekem kellene cikinek érezni a helyzetet, mert bravúrosan leégettem magam a pofára eséssel, mégis azt hallom, hogy mindenki a szegénység jelzőjével suttog. Jobbra fordul, négy lépcsőfok, tizenöt lépés....

Ismerős illat. Pajtás! Neked a hivatal sem szent?!

Már csak tizenöt lépés, még négy lépcsőfok, menni fog! Azt hiszem ez nem az én napom. Az egész városrészben áramszünet van az éjszakai havazás miatt. Ez nem is lenne baj, gyönyörű a havas táj, de az akkumulátoromat nem tettem fel tölteni, fél óra üzemideje volt reggel. Nem baj, van másik! A hagyományos székettem elő, hozzácsaptam a mankókat is, mint utóbb kiderült, okosan tettem. A hivatalban ugyan van áram, de a lift technikai okok miatt üzemén kívül van. Elővettem a mankót és hajrá. Tíz perc alatt már az irodában is voltam. Megy minden, mint a karikacsapás. Egy gyönyörű nő ül előttem vörös, göndör, vállig érő hajjal, egy huncut kis tinccsel az arcában és ágyba-csalogató illat lengi körül. Hát, kedves férfitársaim, irigylésre méltó helyzetbe kerültem. A mankómmal életemben először igaz barátságot kötöttem, mivel a segítségével láthatta ez a csodás hölgy daliás testem, nem pedig le nézett rám. Dehogy kell segítség, önálló vagyok, le tudok egy helyiségbe ülni egy székre és még egy kedves kacsintást is tudok intézni abba a kamerába. Szerintem végig követett a szemével, miután elbúcsúztunk...

A négy lépcsőfokot és a tizenöt lépést szárnyalva tettem meg. Igazi machonak éreztem magam!

Minden porcikámban érzem a hirtelen jött hideg időt. Bezzeg néhány évvel ezelőtt! Szökdécselve tettem volna meg ezt a pár lépést és a lépcsőfokok sem jelentettek volna kihívást a számomra. De az időpontom mára szól. Nem értem ezeket a mai fiatalokat, milyen nevelést kaptak, semmi tisztelet nincs bennük. Mutogat a kabátomra, kiabál, meg véresre tépdesi magát itt, egy ilyen hivatalos helyen. Mít csinálhat otthon!? Hisztizik, még szerencse, hogy bejött az anyja, mert én tekertem volna le neki egy nagy maflást. Végre, rám kerül a sor. Nekem is ugyanilyen szépen fénylő, göndör hajam volt. A fiatalemberek mindig az én kegyeimet keresték, a bálon egy percre sem ültem le, mindig volt kivel táncolnom. Aztán jött az én drága, Isten nyugosztalja, Pistám, akivel a halálos ágyán is egymás kezét fogtuk. A jegygyűrűjét azóta is viselem. Ennek az asszonynak nincsen semmi az ujján. Pedig takaros menyecske, biztos nagyon válogatós a szentem.

Ki gondolta volna, hogy ilyen rövid idő az egész, meg már fényképet se kell hozni! Na, most hogy is van, jobbra, vagy balra kell menni visszafelé, ezek a nagy épületek, el lehet bennük veszni.

A vörös hajú nő lezárta munkahelyét, magára vette kabátját, sálát erősen a nyaka köré tekerte. Jobbra fordult, négy lépcsőfok, tizenöt lépés és máris a hideg, sötét utcán találta magát. Alig látott a sűrű hóesésben, minden lépéséért meg kellett küzdenie a csúszós járdán, hogy siethessen, mert a fülébe zúgó szél sem tudta felülmúlni gyermeke szavait, ha nem ér haza pontosan, a megszokott időben...

